

щехте да ся трудите за да ся поправите отъ вашыѣ погрѣшки?

ВЪЛКАНА.

Съвсѣмъ праведно, драга моя пріятелко, вѣр-
вамъ че сте като единъ пророкъ. Азъ когато си
помысль за труда, що быхъ щела да имамъ, та да по-
станѣ сладка, страхъ мя набира. При сичко туй обаче
погрѣшвамъ на свежъ минутѣ; страхъ мя не че никога
нема да ся поправѣ.

УЧИТЕЛКА.

Мързата не, дѣто вы плаши тѣй, драга моя
пріятелко. Запомнете добрѣ, че человекъ секога ся
поправя, когато иска да не съгрѣшава. Ако быхте по-
искали да отидете отъ тука на лозе, и да бѣхте па-
дали по пѣтя на свежъ крачкѣ, вый, несъмнѣнно,
щехте дълго врѣме да пѣтувате; но при сичкото ви
падане и дигане, най послѣ вый щехте да стигнете
тамо. Ако ли, напротивъ, си быхте рѣкли: азъ често
падамъ, и туй мя много уморва да ся дигамъ, за туй
нека си останѣ наземъ; извѣстно че тогава немаше
никога да стигнете тамо. Тѣй сѣщо и ный пѣтуваме
за да придобіемъ добродѣтельтѣ; ный ще нѣ стигнемъ
единъ день, само ако не бѣхме, чрѣзъ мързѣ, оста-
нали наземъ.

ВЪЛКАНА.

Не съмъ вѣрвала да съмъ мързлива, драга моя
пріятелко. Обычамъ да работѣ, да учѣ наустѣ. и знаѣ
единъ голѣмъ урокъ отъ географіѣтѣ.

УЧИТЕЛКА.

Колкото нѣкой и да обыча да работи и да ся
учи, но ако има душевнѣ мързѣ, която не по-опасна,